

SPOMINI NA VELIKO NOČ

DR. V. KORUN

Oj, kako smo se otroci razveselili, ko je zašumelo v Veliki planini, kakor Savinjšani imenujejo Čemšeniško planino! »Jug! Jug!« smo vzklikali, veseli, da prihaja čas, ki nas reši nerodnih obuval, in se bomo lahko bosi igrali pod sončnim nebom. In res, čez eno ali dve uri je že prišumelo tudi v dolino. Sneg, ki ga suščevo sonce ni zmoglo, se jugu ni mogel upirati: s streh je začelo teči, po vrtovih so nastajale kopnine, po cestah so glogotali potočki snežnice. V dveh, treh dneh ga je vzelo; le v zasenčenih kadunjah in pod kapi se je še držal kak dan dalje.

Hkrati so se prikazale prve cvetice: vetrnice in zvončki, trobentice in vijolice. Vrbe in leske so se okrasile z nežnimi mačicami, dren z rumenimi zvezdicami.

V prebujeni naravi smo tudi otroci oživali. Ko smo izpolnili šolske in domače dolžnosti, smo se lovili po zelenelih tratah, izpodbijali kožo in skakali čez ovire. Mužili smo vrbe in delali piščali.

Ko se je pa bližala cvetna nedelja, smo spleтали butare. Narezali smo si dolge, ravne leskovice za njih ogrodje, za krono pa božji les, ki smo hodili ponj v oddaljeno Tisovo planino, in pa zelenikove vršiče. Ogrodje smo povili z belimi traki, v krono smo pa navezali pisane pentlje, jabolka in pomaranče.

Kako smo se ponašali, ko smo, sami v novih oblekah, tako okrašene nesli v cerkev! Tekmovali smo, kdo ima najlepšo, kdo največjo. Iz blagoslovljenih leskovic smo nato delali križe, ki smo jih na veliko soboto vsajali v njive, da bi setve bolje uspele.

Na veliki teden smo pripravljali »žegen«. Iz voljne ilovice smo gnetli kolačke in potice, gnjati in jajca. Jajca smo pobarvali tudi z barvilom, ki smo ga dobili z omočenega rdečega papirja. Potem smo žegen deli v takisto iz gline narejene košarice, češ, da ga ponesemo v soboto blagoslavljat.

Niti strogi postni dnevi druge polovice velikega tedna nam spričo tega, kar smo pričakovali, niso kvarili dobre volje. Sicer so nam pa tudi dobre mamice omilile postenje, ko so nam že v soboto zjutraj skrivaj potiskale v roko kak štrukelj.

Višek veselja pa nam je bil slovesni obhod po vasi o priliki Vstajenja. Nismo se mogli dovolj nagledati pestre svečanosti, ne dovolj naslišati petja in godbe. Ko so pa po Vstajenju prinesle matere žegen na mizo, tedaj smo se oškodovali za ves štiridesetdanski post; in ker smo imeli zdrave želodce, se je to zgodilo brez škode.

Na velikonočni ponedeljek so prihajale botre in tete na obisk. Prinašale so pokušat lastni žegen, nas otroke so pa obdarjale s piruhi: s kolački, opisanimi jajci, jabolki in pomarančami. Kdor je imel dobre botrice in radodarne tetke, si je tako nabral lepo zalogo dobrin.

Zdaj smo sekali. Za sekanje jajec in jabolk so bili v sili tudi samo gumbi dobri; pomaranče smo pa sekali z obrušeni novci.

Medtem se je pričela šola; in ko so nam tudi piruhi pošli, je bil konec lepih velikonočnih praznikov. Sledili so jim pa drugi; saj otrokom je vsak dan praznik.